

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθηναι.

Χίλια όκτακόσα κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θα ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεια.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ΡΩΜΗΟΣ τήν εβδομάδα — μόνον μιá φορά θα βγαίνη,
κι' όταν έγω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
και' στών 'Αθηνών τήν πόλιν — και' εις τήν άλλοδαπήν,
και' εις τήν 'Ελλάδα όλην — δίχως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για' κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι μόνο.**

για' τὰ ξένα όμως μέρη — **δύνα φράγκα και' στο' χίρι.**
Κι' ένα φύλλο αν κρατῆς — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρὰ δέν δίδει — θα τόν φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και' συνδρομαί — απ' ευθείας πρὸς ἐμέ.
Για' τή σάρα και' τή μάρα — κάθε φύλλο μιá δεκάρα.

Δεκάτη 'Απριλίου,
σεισμοί του Βασιλείου.

Ποῦντος τετρακόσα κι' είκοσι επτά,
τάχατε ό Κόντες θαλθη με' λεπτά ;

Πρὸς Ζακυνθίους τούς προσφιλεῖς
ό πανοικτίρμων ό Φασουλῆς.

Ταλαίπωροι Ζακυνθινοί...

μέ γειά σας και' χαρά σας...
πλὺ με' συνεκίνησεν ή νέα συμφορά σας
κι' έσκόπευα νά ξαναλθῶ με' τόσους σπλαχνικούς
ν' ανακουρίσω τὰς πληγὰς και' τούς πικρούς σας πόνους,
έλλ' έχω μουσαφίρηδες 'στο' σπήτι μερικούς
και' δέν 'μπορῶ σάν ευγενῆς νά τους άφήσω μόνους.

Ταλαίπωροι Ζακυνθινοί, θαυμάζω μὰ τόν άγιο σας
τήν τόση σας ύπομονή και' τό πολύ κουράγιο σας,
νά βλέπετε πῶς τοῦ λοιποῦ δέν είναι σωτηρία,
νά πέρτουνε τὰ σπήτια σας και' τὰ καμπαναρία,
ν' άκούτε καταχθόνιον κι' άγρίαν μουσικήν,
ν' άπαίρετε 'στους μυκηθμούς σεισμοῦ άνθρωποφάγου,
κι' έν τούτοις νά μὴ φεύγετε εις τήν 'Αμερικὴν
νά 'όητε και' τήν έκθεσιν εκείνην τοῦ Σικάγου.

Ταλαίπωροι Ζακυνθινοί, με' τών σεισμῶν τόν κρότον
ύπάρχει μέγας κίνδυνος ή γῆ σας νά χωρίσῃ...
ήθελα νάλλθω νά σας 'βρῶ και' πάλιν ὡς και' πρώτων,
μὰ τόν Δραγούμη 'στείλαμε νά σας παρηγορήσῃ.
'Ελπίζω δέ, Ζακυνθινοί, πῶς άντ' ἐμοῦ κι' εκείνος
σάν Σύμβουλος τοῦ Σπέρματος και' διπλωμάτης φίνος,
όπου βαστά 'στην ράχη του πολλά μεγάλα βάρη,
θα τὰ βολέψῃ μιá χαρὰ με' τήν σοφή του κοῦτρα,
κι' ὅπως με' νόταις έσπασε τόν μπέστινα Λαχοδάρη
εἶπαι θα σπάσῃ 'γρήγορα και' τοῦ σεισμοῦ τὰ μούτρα.

"Ηθελα νάλλθω νά σας 'βρῶ, Ζακυνθινοί καϋμένοι,
νά 'δῶ με' τούτους τούς σεισμούς τί διάβολο συμβαίνει
και' νά θρηνήσω τούς νεκρούς και' τόσους τραυματίας,
άλλ' όμως μετενόησα διά πολλές αιτίες.
Οὐχ ήττον όμως έμαθε μετά χαρᾶς ή χώρα
πῶς 'στείλαμε 'στην Ζάκυνθο και' δηλ' θωρακοφόρα,
κι' αν δέν 'μπορῶ πρὸς τό παρὸν κι' ἐγὼ νά βοηθήσω
μὰ πάλιν με' τὰ μέσα μου πολύ θα προσπαθήσω
νά σας δοθῇ βοήθεια εκ μέρους τῶσων άλλων,
Κινέζων, 'Αμερικανῶν, και' φίλων 'Αγγλοάλλων.

'Αδίκως πρὸς βοήθειαν τὰ σήμαντρα σημεινετε
προτοῦ τό καψοδάνειον τοῦ Λορδου νά τελειώσῃ
μιá κάλπικη εκ μέρους μας πεντάρα μην προσμένετε
κι' ή Συμμαχία ή Τριπλῆ, ζεάληθ νά σας σώσῃ.
Για' σας μεγάλ' ή λύπη μου, καλὴν κι' ή σποδὴ μου,
κι' ήθελα κᾶν τούλάχιστον νά στείλω τό παιδί μου,
όπου 'στον πρώτο σας σεισμό κάθε δουλειά του άφησε
κι' ήλθε μ' ἐμέ 'στην Ζάκυνθο κι' ὅλους σας εύχνομένους,
άλλὰ ν' άφήσῃ δέν 'μπορεῖ κι' αὐτό τούς μουσαφίρηδες
καθήκοντα, ὡς βλέπετε, τό σπείριον μεγαλήτερον,
κι' ὑπόσχεται βραδύτερον για' σας τούς κακομαίσιμους
νά ζωγραφίσῃ κι' απ' ἐδῶν τό φῶρος σας καλλίτερα.

Εἰς τό Παλῆό τό Φάληρον, εις τοῦ 'Επρωτάγαρου,
εδόθη γεῦμα πλούσιον 'στους αἰλους Βασιλεῖς

ἐκ μέρους Ρώσσου ναυτικοῦ καὶ πρώτου Γοσποδάρου
κι' αὐτὸ τὸ 'τίμησα κι' ἐγὼ μεθ' ὅλης τῆς Αὐλῆς.
'Αλλ' ἡ μουτσουναρία μου δὲν εἶχε διόλου κέφι
κι' ἐσκίαζαν τὴν ὄψιν μου μελαγχολίας νέφη,
κι' ὅταν τὸν νέον ὄλεθρον καθεῖς ἐσυλλογίζετο
ἡ μαλακὴ καρδιά του εἰς δύο ἐρραγίζετο
καὶ δὲν 'μποροῦσε μιὰ μπουκιὰ 'στὸ στόμα του νὰ βάλῃ
καὶ μῆτε στρείδια ἔτρωγε, καλόγνωμαις καὶ φούσκαις,
καὶ μόνον ἡ κυρία μου, φιλάνθρωπος μεγάλη,
ἔφαγε κάπως μ' ὄρεξι τοῦ Ρώσσου τῆς ζακούσκαις.

Ταλαίπωροι Ζακυνθινοί, τοῦ Ντάντου πατριῶται,
καὶ σεῖς θὰ λαχταρούσατε μὲ Βασιλεῖς νὰ τρώτε,
κι' ἐγὼ ἂν τρώω μ' 'Ανακτας καὶ σεβαστὰς 'Ανάσας
ἀλλ' ὅμως τρώγομαι μὲ σὰς καὶ μὲ τὰ βάσανά σας.
'Υπομονὴ πρὸς τὸ παρὸν καὶ θὰ περάσουν ὅλα,
κι' ἂν ἐξαφνὰ μὲ τοὺς σεισμούς τινάξετε τὰ κῶλα,
ἴσως παιὰν πρὸς χάριν σας ἡγήσῃ ἀναστάσιμος,
κι' ἂν κάθε μας Ζακυνθινός, ἡ Νιόνιος ἡ Γεράσιμος,
ἀπὸ καμπάναις πλακωθῇ καὶ τοίχους καὶ γιαιπιά
ἴσως αὐτὸς ὁ θάνατος ζωὴ γιὰ 'μᾶς νὰ γίνη,
ἴσως καμπόσοι δανεισταὶ 'μᾶς ἐλεήσουν πιὰ
κι' ὁ Λόρδος ἄγχο λείψανο 'στὸ τέλος νὰ μὴ μείνῃ.

B'.

Ταλαίπωροι Ζακυνθινοί, σὰς στέλλω κι' ἄλλο γράμμα...
παραπολὺ μ' ἐτάραξε τὸ φρικαλέον δράμα.
Μὰ δὲν κουνιέται μοναχὰ τῆς νήσου σας ἡ σφαῖρα...
κι' ἐμεῖς ἐδῶ κουνήματα δὲν ἔχομεν ὀλίγα,
ἀνταρτικά προγράμματα κολλοῦνε πέρα πέρα
καὶ κάθε τόσο μᾶς κολλᾷ τῆς ἀνταρσίας μυῖγα.

'Εδῶ κινοῦνται κατ' αὐτὰς καὶ μάρμαρ καὶ λίθοι,
σεισμὸς ὑπόκωφος δονεῖ τὴν γῆν ἐκ θεμελίων,
'στὰς Πάτρας ὁ Στριφτόμπολας ἐθέριμανε τὰ πλήθη
κι' ἐπρότεινε 'στὸν 'Οθωνα νὰ στήσουν Μαυσωλεῖον.
Κι' οἱ Πατρινοὶ ἀκούσαντες τοὺς λόγους τοῦ Στριφτόμπολα
ἐπῆγαν κι' ἐξαπλώθηκαν σὲ κάθε καφενέ,
καὶ 'λίγο 'λίγο ἄρχισαν νὰ παίζουν ὅλοι τόμπολα
καὶ πᾶς κερδίζουν ὥφειλε νὰ βάλῃ ρεφενέ.

'Στὴν Πύλο καὶ 'στὰ Φιλιπτρά γιὰ τὴν Αὐλὴ κουβέντα,
ἀλλὰ κι' ἐδῶ τοιχοκολλοῦν 'στους δρόμους ντοκουμέντα,
ἐκεῖνα δὲ τοῦ 'Ισπανοῦ τάνήμερα θηρία
μοῦ φαίνονται πῶς κατ' αὐτὰς μουγκρίζουν ἀγριώτερα,
ὁ Θεοτόκης ἔμεινε μὲς 'στοῦ λουτροῦ τὰ κρύα
καὶ λένε πῶς τὸ δάνειο πηγαίνει 'στὰ χειρότερα.

Λένε πῶς σύννεφα πυκνὰ θεύελλης συσσωρεύονται,
λένε πῶς πείνας κλασικῆς ἀνατολὴ χαράζει,
λένε καὶ γιὰ τὸ Σύνταγμα κουκιὰ πῶς μαγειρεύονται,
λένε πῶς κᾶτι γίνεται, λένε πῶς κᾶτι βράζει,
λένε πῶς ἄρχισε παντοῦ μπαροῦτι νὰ βρωμᾷ,
λένε πῶς τὰ χρεώγραφα ἐπῆραν πάλι τοῦμπα,
λένε καὶ πῶς παρήγγειλαν καμπόσοι μουσαμᾶ
νὰ μὴν τοὺς κἀνῃ σὰν παππὶ Μπαίρακτάρη τρούμπα.

Λένε πῶς εἶναι κίνησις μεγάλη 'στὰς Προεδρίας,
μὰ λένε πῶς κι' ὁ Βασιλεὺς τὴν 'Αλεπού θ' ἀφήσῃ
καὶ τὸν μπεμπὲ μπουμένους τῆς φίλης μας Σερβίας
μικρὸν μεγάλον κίνδυνον ἀφόβως θ' ἀφήρῃ.

Λένε πῶς ἐσφίξε κι' αὐτὸν θερμὴ φιλοπατρία,
λένε πῶς θέλει νὰ γενῇ τοῦ πλῆθους ἡ λατρεία,
λένε πῶς κι' ὁ Διάδοχος καθόλου δὲν θὰ παίξῃ
καὶ δὲν θὰ λέμε τοῦ λοιποῦ τρία καὶ τρία ἐξῆ.

Τοιαῦτα λέγουν κεφαλαὶ παράποτ' ἐξημμένοι,
ἀλλ' εἶναι σπουδαιότερα ἐκεῖνα ποῦ δὲν λένε,
ἐν γένει δὲ κουνήματα παρατηρῶ ἀνήθικα
καὶ βλαστημῶ πολλαῖς φοραῖς τὴν ὥρα ποῦ 'γενήθη.

'Εν τούτοις κι' ἂν μὲ τοὺς σεισμούς δὲν ἔχετε μυαλὸ
σὰς στέλλω γιὰ παρηγοριά τὴν ἐκθεσιν τοῦ Λό,
καὶ σεῖς μὲ τῆς φανήλιας σας 'στῆς ρούγκας μαζεύθητε
κι' ὅλοι διαβάστε τὴν καλὰ νὰ παρηγορηθῆτε.

'Ἰδοὺ κι' ἡ ἐκθεσις τοῦ Λό, δραδιάστε τὴν παρακαλῶ.

Κι' ἐγὼ τὴν γῆν τὴν κλασικὴν ἰδὼν ἐκ τοῦ πλησίον,
θαυμάσας κτήματα πτωχῶν καὶ μέγαρὰ πλουσίων,
κι' ἰδὼν πῶς μόλις ἔφθασα μοῦ 'πῆραν τὸ ταμπάρο
κι' ἀπὸ τὸ κρύο τὸ πολὺ ἐπῆγα νὰ κρεπάρω.

Μὴ συναντήσας καθ' ὁδὸν ἐπαίτην ψωραλέον
κι' ἐκ τούτου εὐχαριστήθεις καὶ μὲ τὸ περιπλέον,
καθὼς καὶ μ' ἐξαγόμενα πινάκων διαφόρων,
ἐφ' ᾧ καὶ γεῦμα ἔδωσα 'στὸν Τμηματάρχην Φλώρη,
κι' ἐκελεαῖδουσιν γύρω μου εἰς ἡχους διατόρους
κᾶτι πουλιὰ περίεργα, ὅπου τὰ λένε φλόρους.

'Ἰδὼν πῶς ὁ Χαρίλαος Τρικούπης ὁ Σωτήρας
τοῦ μυστικοῦ Νυμφῶνος τοῦ μοῦ ἦναιε τὰς θυρας,
πόσον μ' ἐφιλοξένησε καὶ μ' ἐπεριποιήθη
καὶ πῶς μὲ διεσκεδάσαν οἱ σοβαροὶ τοῦ φθόγγου,
εἰς πᾶσαν δὲ πρὸς χάριν μου θυσιάν ὑπέβληθη
κι' ἔφαγα κι' αὐγοτάραχο ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι.

'Ἰδὼν πῶς εἶναι κόσμημα λαμπρὸν τῆς Βασιλείας
κι' ἂν κι' ἡ περίφρων 'Ανασσα τῆς κραταιᾶς 'Αγγλίας
τίτλον ποτὲ δὲν ἔδωκε Μυλλάρδου κι' εἰς ἐκείνον,
ἀλλ' ὅμως Λόρδος λέγεται παρ' ὅλων τῶν 'Ελλήνων,
γιατὶ μὲ τοῦτον οἱ Ρωμηοὶ 'συνείθισαν 'στὴν λόρδα
κι' εἰς κάθε μάτι βάσκανο Μεγάρων τρίβουν σκῆρα.

'Ἰδὼν πῶς ὁ Χαρίλαος Τρικούπης καρτερεῖ
νὰ πέσουν κι' ἄλλα δάνεια ὡσὰν ραχὰτ-λουκούμια,
ἂν τύχῃ δὲ νὰ τοῦ ρανοῦν οἱ δανεισταὶ σκληροὶ
θὰ καταντήσῃ 'γρήγορα σὰν Αἰγυπτία μουμῖα.

'Ἰδὼν πῶς ὁ Χαρίλαος μὲ λύγισμα καὶ νάξι
'στους ἀμειλικτους δανειστὰς τὸν Θεοτόκη στέλλει,
καὶ τσίμπι τσίμπι τὸ λεφτὸ τὸ σιγανὸ φωνάζει,
ποῦ τὸ τσιμποῦν οἱ Γερανοὶ καὶ τρέμουν οἱ 'Αγγίλοι.

'Ἰδὼν πῶς τρέχει 'στὰ βουνὰ ὁ Κόντες τῆς Κεραύρας
κι' ὅλη τὴν Λόντρα παγανιά τὴν 'πῆρε μὲ τὸν δίπλο.

Ὁ Φασουλῆς ὁ τρομερὸς καὶ πρώτος τῶν ἀνδρείων
ὡς Μοντενέγρος 'Ισπανὸς καὶ δαμαστής θηρίων.

Ἰδὼν πῶς κι' ὅλ' οἱ 'Ελληνες σὰν τοὺς 'Ἰνδοὺς Φακίρας
τὰς ἀφαλούς των βλέπουνε καὶ παίζουν Καρπίσκο.

Ἰδὼν πῶς ἂν δὲν εὐρεθῇ κανεὶς νὰ τοὺς δανείσῃ
κι' ὁ Κόντες μὲ τὴν φάτσα του ψυχὴν δὲν συγκινήσῃ,
τοῖς καὶ βίβλοι θὰ καὶν περιφανῶν Χαλδαίων
καὶ τὴν πείνα θὰ λυσᾷ τοὺς 'Ελληνες ἀγρία,
ὅπου θὰ τρέξουν κίνδυνον φαγώματος σπουδαῖον
καὶ πάντα τὰ νεύφερα τοῦ 'Ισπανοῦ θηρία.
Καὶ θάκανε πολὺ καλὰ ὁ τάλας 'Ισπανιόλος
μὴν ὥρα 'γρηγορώτερα ἐξ 'Αθηνῶν νὰ φύγῃ,
γιατὶ τοιοῦτοι γίγαντες δὲν συγκρατοῦντ' εὐκόλως
πρὶ πάντων ὅταν τοῦ λιμοῦ αἰσθάνωνται τὰ ρίγη.

Ἰδὼν παμπόλους θησαυροὺς κι' ἄντρα Νυμφῶν καὶ σπῆλαια
τὴν ὄψιν τὴν ἀκήρατον παντὸς προγενεστέρου,
τὴν Παρθενῶνα τὸν σεπτὸν μαζὶ μὲ τὰ Προπύλαια
καὶ τὸν περιόξον Ναὸν τῆς Νίκης τῆς 'Απτερίου.

Ἰδὼν πῶς ἂν δὲν δώσετε 'στους 'Ελληνες παρὰ
δὲν θ' ἀποκτήσῃ πόποτε ἡ Νίκη των φτερά,
μὴ θὰ κατορθώσωμεν εἰς τοὺς παρόντας χρόνους
τὰς πάλαι ν' ἀναστήσωμεν τῶν Πρυτανείων ὄνους.

Πάντας τοὺς λόρους ἀνελθὼν κι' αὐτὸν τοῦ Φιλοπάππου
μὲ τὸν σπουδαῖο Μύλωνά καθεστὲ τὸν Καββαδία,
ποῦ καὶ νὰ στήσῃς μοναχὰ εὐδὸς ποῦ λένε κατράπου...
τὰ παγοῦρνα ἀσπιδῶς ἡ κλασικὴ παιδεία.

Σκεφθεὶς πῶς κι' ὁ 'Ελγίνος ἀπὸ τὴν Παρθενῶνα
ἔφερε Καρυάτιδας 'στὴν γαλῖα 'Αλβανία,
καὶ πρὸς τὴν ἐντάλαξά μ' αἰετοὺς πορράδες
νὰ ἱκανοποιήσωμεν αὐτοὺς τοὺς φουκαριούς.

Ἰδὼν πῶς τὸ Γουμαῖκο μὲ τὴν φωτογραφίαν
παρίσταται καὶ 'στους τυροὺς ὡσεὶ κοίλας κλαυθῆνες,
κι' ἴσως νὰ βγάλουν ἔξω εἰς τὴν ἀνταρσία
καὶ ὅλην τὴν 'Ακρόπολιν μετὰ τοῦ Παρθενῶνος.

Ἰδὼν πολλοὶ τὴν ὄψιν των πῶς ροδρίζουν σάλα
καὶ πῶς ἀπαλίζουν σύννεφα τὸν περὶ τὴν ἡλίου,
ἰδὼν κι' αὐτὸ τοῦ Παναγιῶτ' ὁ ξεθαμνένο σῆμα,
ὅπου παναγοῦρνα νυμίζεται κειμήλιον.

Καίρετε κι' ἐγὼ 'στὴν ἐνέμην μου παλῶς ἀνακλίσας
καὶ τὴν τραχίαν μου ψυχὴν πρὸ τούτων ἀπαλύνων,

κι' ἐπείγουσαν ἀνάγκην μου πρεπόντως ἐκτελέσας
μὲς 'στοῦ Σωκράτη τὴν σπηλιά μετ' ἄλλων Φιλελλήνων.

Ἀκούσας καὶ τὴν γλωσσικὴν ρητόρων εὐτροφίαν
καὶ κάθε Κώστα ρήτορα καταμεσῆς τῶν δρόμων,
οὐ μὴν καὶ πᾶσαν σχετικὴν ἰδὼν δικογραφίαν,
θαυμάσας τὴν πρόοδον, σκεφθεὶς κατὰ τὸν νόμον.

Συγκατανεύω δάνειον νὰ γίνη ὅπως ὅπως
προτοῦ μουφλούζης κήρυχθῇ ὁ τῆς εὐκλείας τόπος,
καὶ τότε, Λόρδοι δανεισταί, τοῦ Λό συμπατριώται,
'στον Ἑλληνα συνάδελφον τὸν ἀσπασμόν σας δότε.

Αὐτὰ ἐκθέτει σήμερον μετὰ μεγάλης βίας
ἓνας πιστὸς ἀκόλουθος τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας,
ὅστις μὲ τὸσον σπαραγμὸν τὴν καταντιὰ σας βλέπει
καὶ δάνειον νὰ χάψετε κι' αὐτὸς σὰς ἐπιτρέπει.

Χειρετισμούς πολλοὺς πολλοὺς 'στον Λόρδο τὸν Τρικούπη,
ὅπου μ' αὐτὴν τὴν ἐκθεσιν μοῦ γίνηκε κουνούπι,
κι' ἀσπάζομαι τὸν Ἑγερτον μετὰ τοῦ Μαρτελάου...
ὁ Λόου, Ἀγγλος τζέντλεμαν, ποῦ πάει λάου λάου.

Εἰδήσεις τηλεγραφικαὶ 'στον Φασουλῇ τὸν τενεκέ.

Ζάκυνθος. — Ἐδιαβάσαμε καὶ δὴ καὶ τρεῖς φοαῖς
τὴν ἐκθεσιν τοῦ μύστερ Λό μὲ χίλιαις δὴ χαράϊς.
Σὰν βάλαμο παρηγοριᾶς εἰς ὅλους μας ἐφάνη
κι' ἐλπίζομε τοὺς πόνους μας ὀγρήγορα νὰ γιάνη.
Ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ τοῦ Λό τὴν ἐκθεσιν ἔδιαβάσαμε
ἐπαψαν ἴλιγο κι' οἱ σεισμοὶ καὶ κάπως ἡσυχάσαμε.

Γιὰ 'μᾶς κρεβάτ' ἡ κρύα γῆ κι' ὁ οὐρανὸς γιὰ στέγη,
ἀλλ' ὁ Δραγούμης διαρκῶς παρηγοριᾶς μᾶς λέγει,
καὶ τραυματίας καὶ νεκροὺς ἀκόμα βεβαιώνει
πῶς αὐριον ἢ σήμερα τὸ δάνειο τελειώνει,
κι' ἐπικαλεῖται μάρτυρα κι' αὐτὴν τὴν Θεομήτορα,
ἀλλ' ἐξαφνα φρικτὸς σεισμὸς διέκοψε τὸν ρήτορα.

Δραγούμης ἐπισκέπτεται μὲ τὸ 'ψηλὸ καπέλο
ἓναν τῶν Γάλλων Ναύαρχο, μὰ καὶ τὸν Σταματέλο.
Καθ' ὅλον τὸ παράλιον γυναικοπαίδων ὀρῆνοι,
ἢ βάρκαις πᾶνε κι' ἔρχονται... μπᾶμ μπούμ καὶ φασαρία...
κι' οἱ τοῖχοι ποῦστεκαν ὀρθοὶ γκρεμίστηκαν κι' ἐκείνοι
ἀπὸ Φραντζέζων καὶ Ρωμηῶν Ναυάρχων μπαταρία.
Χαρά 'στον τὸν Δραγούμη μας, ὅπουχει τέτοια τύχη
καὶ πέφτουν γιὰ χατῆρι τοῦ 'στὴν Ζάκυνθο κι' οἱ τοῖχοι.

Ἄν συμφορὰς ἐπέκλωσαν 'στὴν Ζάκυνθον αἱ μοῖραι,
ἀλλ' ὁ Δραγούμης Ἀγγελοῦ μᾶς ἦλθε καὶ Σωτήρας,
κι' ἀπὸ τῆς Νάφθας τὴν πηγὴν ὀλίγο νέφτι 'πῆρε
γιὰ νὰ τὸ στείλουν γρήγορα 'στον Κόντε τῆς Κερκύρας,
νάλθῃ μιὰν ὥρ' ἀρχήτερα κι' αὐτὸ τὸ φιγουρίνι
κι' εἰς ὅλον τὸ Βασίλειον νὰ βσιλεύσ' εἰρήνη.

Δραγούμης πάει κι' ἔρχεται ὥσαν ἀνεμοδοῦρα
κι' ἡ Ζάκυνθος ἐχόρτασε ψηλοκαπελαδοῦρα.
Βουβός, ὠχρός καὶ κατηφής τὸ χάλι μας κυττᾷ,
κι' αὐτὸς δὲν ξέρει τί νὰ 'πῇ καὶ σέρνει τὰ μαλλιά του
μὰ τέλος πάντων γελαστὸς μᾶς ἀποχαιρετᾷ
μὲ τὸ 'ψηλὸ καπέλο του καὶ πάει 'στὴ δουλειά του.

Αὐτὴν τὴν ὥραν στρέφεται ἡ νῆσος σὰν σποντύλι
κι' εἰς ὕψος ἐκ τῆς κοίτης τῆς ἡ θάλασσα πετᾷ,
ἀρχίζου τὰ γαυγίσματα μικροὶ μεγάλοι σκύλοι
κι' αὐτὸς μὲ τὸ μαντύλι τοῦ μᾶς ἀποχαιρετᾷ.
Ὡρα καλή... μᾶς γλύκανες μὲ τὰ γλυκά σου λόγια
κι' ὅταν εἰς τὴν πρωτεύουσα θὰ πᾶς μὲ τὸ καλὸ
νὰ 'πῇς εἰς τὸν Μυλλόρδο μας πῶς εἶναι μία τζύγια
καὶ πῶς γιὰ μπλάστρι θάχωμε τὴν ἐκθεσιν τοῦ Λό.

Ὁ Φασουλῆς ἐξ Ἀθηνῶν 'στὴν νῆσον τῶν Ζακυνθινῶν.

Ταλαίπωροι Ζακυνθινοί, ἀνάγκη νὰ χαρῆτε...
ὡς γεγονὸς τὸ δάνειον παρ' ὅλων θεωρεῖται.
Ἐσχάσετε τῆς νήσου σας τὸν τόσον κλονισμόν,
μαντάτ' ἀπὸ τὸν Κόντε μας μᾶς ἦλθαν τὸν ἐξόριστον,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος πρὸς χάριν τῶν σεισμῶν
τὴν ἐκδρομὴν τῆς Ἀλεπούς ἀνέβαλ' ἐπ' ἀόριστον.

Ὁ Περικλῆς συνέντευξιν θάλῳ νὰ σὰς ζητήσῃ,
τὸν στέλλω γιὰ φιλάνθρωπο καὶ γαλαντόμο πούρο...
ὅλους μαζί καὶ χωριστὰ καθένα θὰ 'ρωτήσῃ
τί σκέπτεσθε γιὰ τοὺς σεισμοὺς καὶ γιὰ τὸν Καλοσύρο.

Αὐτὰ καὶ σὰς ἀσπάζομαι, μὰ μὴ ζητῇ' ἐράνους
ἀπ' ὅσους φιλανθρώπους ζοῦν εἰς τὰς ἰσοτεφάνους.

Ἐξάστιχον βιαστικὸν πρὸς φίλτατον βοτανικόν.

Ἡ Ἑδρα τῆς Βοτανικῆς μ' ἀγάπην καὶ μὲ πίστιν
ἐδέχθη ἐξοχώτατον τῆς ἐπιστήμης μύστην,
τὸν προσφιλῆ Βοτανικόν, τὸν Σπύρο Μηλιαράκη,
ποῦ πάντα τῆς Βοτανικῆς τὸν τρώει τὸ μεράκι.
Χαρά μεγάλη καὶ τιμὴ κι' εἰς ὅσους τὸν ἐψήφισαν
κι' εἰς ὅσους ἱστά συγγράμματα τοῦ Σπύρου ἐνετρήσαν.

Τῶν Χίων Ἀδελφότης κι' ἀεὶ χαίρει κάθε Χιώτης.

Κι' ἐγὼ τὴν Ἀδελφότητα ὑπερυμνῶ τῶν Χίων,
ποῦ ἀνεστήθη κατ' αὐτὰς ἐξ ἐκλεκτῶν στοιχείων,
ἡ δ' ἀλληλοβοήθεια σκοπός, ἀρχὴ καὶ τέλος,
καὶ πᾶς Τζαννῆς καὶ πᾶς Μπουρλῆς εὐθὺς ἄς γίνη μέλος,
ἀλλ' ὅμως κι' ὁ διαβόντρος γυιός, ὁ Φασουλῆς ὁ Χιώτης,
'στὴν νέαν Ἀδελφότητα θὰ σπεύσῃ ἐν τοῖς πρώτοις.